

טרזינלה ופנטנלו.

מאיטלקית מרים דביר

לפני שנים רבות חיו אם ובתה בשם
טרזינלה, עניות מאוד.
כאשר הילדה גדלה, האם שלחה אותה
לעבודה אצל אישה בשם דודה אורקה.
האם חשבה ששם הבת תרגיש טוב,
תאכל ותשתה לשובע והיא תוכל לראותה,
מתי שתרצה.
לדודה אורקה היה בן בשם פנטנלו, גבר
צעיר בן שש-עשרה, בוגר בשנה
מטרזינלה ומאורס כבר.. פנטנלו ראה
אותה ביום שבאה ואמר "את יודעת
לאיזה בית הגעת, טרזינלה? זהו ביתה
של המכשפה שיש לה שיניים מחודדות.
השגיחי, שלא תאכל אותך. עשי כל דבר
שהיא תאמר לך ואל תתנגדי לה, עני רק:

"כן גברת, מה שרק תבקשי גברתי".
כאשר טרזינלה שמעה את הדברים
האלה, החלה לבכות. למחרת המכשפה
הביאה אותה אל חדר מלא בצמר ואמרה
לה: "טרזינלה, היום עליך לטוות את כל
הצמר הזה, כי פנטנלו שלי עומד
להתחתן. אם לא תטווי את הכול, אוכל
אותך!" היא סגרה אותה בחדר והלכה.
טרזינה עבדה במהירות רבה, מבוהלת
מאוד, אך ראתה שלא תגמור מעולם
לטוות את כל הצמר ביום אחד. היא
הייתה על סף ייאוש, כאשר שמעה את
קולו של פנטנלו. הוא עמד מתחת
למרפסת וקרא "טרזינלה, טרזינלה,
התירי את צמותיך, כי אני רוצה לעלות.
טרזינלה התירה את צמותיה ופנטנלו
טפס עד המרפסת. "טרזינלה, מה את
עושה כאן?" "עלי לטוות את כל הצמר
הזה עד הערב." "איך תוכלי לגמור עד

הכול, לא אמר דבר. למחרת הגיעה דודה המכשפה ושאלה "טרזינלה, האם טוות את כל הצמר?" "כן גברתי, דודה אורקה" ענתה הנערה. "נראה זאת" אמרה המכשפה. כאשר ראתה את כל הצמר שנטווה, אמרה "זאת איננה המלאכה שלך, זאת מלאכתו של פנטנלו שלי! אבל מילא, שיהיה כך" והלכה נרגזת, כי לא היה לה תירוץ לאכול את טרזינלה. למחרת המכשפה לקחה את טרזינלה אל חדר מלא בגרגירים מעורבבים שונים, גרגירי חיטה, חמצה, עדשים, ושעועית ואמרה לה "טרזינלה, עליך להפריד בין הגרגירים, כל אחד לפי זנו, ולמלא את השקים האלה. בכל אחד תשימי סוג אחד של גרגירים, הכול לפי הסדר. אם לא תגמרי עד לערב, אוכל אותך." גם הפעם טרזינלה החלה מיד לעבוד, אך עד הצהרים אפילו לא מלאה שק אחד.

הערב? לא תצליחי לעולם ואמי תאכל אותך. "טרזינלה החלה לבכות שוב אבל פנטנלו המשיך "תני לי נשיקה ואני אטווה בשבילך את הצמר!" טרזינלה ענתה לו "מאה פעמים אמות, אך לא אתן לך נשיקה." "אם כך, את רוצה למות?" טרזינלה ענתה בהשלמה "נולדתי, עלי גם למות." "טוב" אמר פנטנלו, "אעשה לך טובה גם כך." הוא שרק ואנשים רבים הופיעו וטוו את כל הצמר. כעבור זמן הגיעה ארוסתו של פנטנלו ושוחחה עם טרזינלה. זו ספרה לה הכול. כאשר הארוסה שמעה שטרזינלה לא הסכימה לנשק לפנטנלו, אמרה "הו, איזו טיפשה את! את מעדיפה למות ולא לתת נשיקה אחת? אני נתתי מאה נשיקות לבעל ערמונים עבור ערמון אחד ואת לא רוצה לתת נשיקה אחת על מנת לא למות." פנטנלו, שהסתתר ושמע את

הכול. "או איזו טיפשה את!" אמרה הארוסה, "אני נתתי מאה נשיקות לבעל אגוזים עבור אגוז אחד ואת העדפת למות, ולא לנשק לפנטנלו?" גם הפעם פנטנלו שמע את הכול, אך לא אמר דבר. למחרת הגיעה המכשפה וראתה את כל הגרגירים מופרדים בשקים. "טרזינלה, זאת איננה המלאכה שלך. זו מלאכתו של פנטנלו שלי." ושוב הלכה נרגזת, כי לא יכלה לאכול את טרזינלה. למחרת המכשפה הביאה את טרזינלה אל חדר אחר ואמרה "היום עליך להכין שתי כריות מנוצות עבור פנטנלו שלי. אם לא תעשי אותן היום, אוכל אותך." טרזינלה הייתה מיואשת וחשבה "מאין אקח את הנוצות? מה עלי לעשות?" בזמן שבכתה, שמעה את קולו של פנטנלו, שעמד מתחת למרפסת. "טרזינלה, טרזינלה, התירי את הצמות, כי אני רוצה

זמן קצר אחרי כן הגיע פנטנלו מתחת למרפסת וקרא לה "טרזינלה, טרזינלה, התירי את הצמות, כי אני רוצה לעלות." טרזינלה התירה את צמותיה והוא טפס עליהן עד המרפסת. כאשר פנטנלו ראה את כל השקים האלה, אמר "הו טרזינלה, מה תעשי? לא תגמרי את העבודה היום. אבל תני לי נשיקה ואעזור לך." אך היא ענתה "מאה פעמים אמות, אך נשיקה לא אתן לך. מאה פעמים ארצה למות ולא ארצה לתת לך נשיקה." "טרזינלה, את תמותי!" "נולדתי, ועלי גם למות" ענתה טרזינלה בהשלמה. "ניחא, גם היום אעשה לך טובה" אמר פנטנלו. הוא שרק ומיד הופיעו נמלים רבות, כל אחת לקחה גרגיר, זו של חיטה, זו של שעועית, והן הלאה ומהר נאספו כל הגרגירים מבוררים אל תוך השקים. בערב הגיעה הארוסה של פנטנלו וגם הפעם טרזינלה ספרה לה

לעלות. "רק הגיע למעלה אמר "לא תצליחי בשום אופן להכין את הכריות כי אין לך נוצות. את תמותי. אבל אם תתני לי נשיקה, אעזור לך." וטרזינלה ענתה "מאה פעמים אמות, לא אתן לך נשיקה. מאה פעמים ארצה למות ולא אנשק לך." "אם כך, תמותי" אמר פנטנלו. "נולדתי וגם אמות" ענתה טרזינלה איתנה בדעתה. "בסדר, גם הפעם אעשה לך טובה" אמר פנטנלו. הוא נתן שריקה ואל החדר באו המוני ציפורים וטרזינלה יכלה למלא את הכריות בנוצותיהן. כאשר נודע לארוסה תשובתה של טרזינלה, אמרה "נתתי מאה נשיקות למנגנים עבור סרנאדה אחת ואת לא רוצה לנשק למי שמציל את חיירך?" פנטנלו שמע את הכול ממקום בו הסתתר אך לא אמר דבר. כאשר המכשפה אורקה ראתה שהעבודה נעשתה, רגזה מאוד, כי לא יכלה לאכול

את טרזינלה. אבל מאחר שיום חתונתו של בנה התקרב החליטה לשלוח את טרזינלה אל אמה המכשפה האיומה ולהביא ממנה כלי הנגינה כדי שיהיה שמח בחתונה. בסתר לבה היא קיוותה שאמא אורקה האיומה תאכל את טרזינלה. כאשר טרזינלה התמימה התכוננה ללכת אל בית אמא המכשפה עצר בעדה פנטנלו ואמר "סבתא אורקה האיומה תאכל אותך. יש לה שיניים מחודדות מאוד והיא עוד יותר רעבה מאמי. אך אם לא תלכי, תאכל אותך המכשפה אורקה. על כן עליך ללכת ולבקש את כלי הנגינה. היא תאמר לך לחכות ותלך כדי לקחת אותם מן הקומה עליונה, אך למעשה היא תלך לחדד את שיניה. כלי הנגינה מוסתרים מאחורי דלת הכניסה. תנצלי את היעדרותה, קחי את כלי הנגינה וברחי.

רוצי כמה שיותר מהר ואף פעם אל
תסובבי לאחור."

אחר כך נתן לה פנטנלו חתיכת סבון, עצם
וסמרטוט והוסיף "בדרך לסבתא אורקה
המכשפה תראי שתי כובסות, שרבות על
חתיכת סבון, תני להן את שלך, כך
תפסקנה לריב. בהמשך הדרך תפגשי
כלב רעב, תני לו את העצם. אחרי כן
תראי נהר מלא מים, תיבשי אותו
בסמרטוט. הבנת הכול?" "כן" אמרה
טרזינה והיא יצאה לדרך. לאורך הכביש
אכן פגשה בשתי הכובסות שרבו. היא
נתנה להן את חתיכת הסבון. אחרי כן
נתקלה בכלב רעב ליד הכביש והיא זרקה
לו את העצם. הלאה מזה הגיעה אל נהר
מלא מים מעל לגדותיו. היא לקחה את
הסמרטוט וייבשה את הנהר. לבסוף
הגיעה אל בית אמא אורקה האיומה.

"סבתא אורקה, סבתא אורקה, הדודה
אורקה שלחה אותי. היא מבקשת את כלי
הנגינה, כי פנטנלו מתחתן." "חכי קצת, כי
עלי לעלות למעלה ולקחת אותם" אמרה
המכשפה. היא עלתה על מדרגות העץ
ברעש גדול. טרזינלה רעדה מפחד אבל
הזיזה את הדלת ומצאה מאחוריה את כלי
הנגינה. היא לקחה אותם וברחה. כאשר
המכשפה ירדה עם שיניים מחודדות,
טרזינלה כבר הספיקה ללכת כברת דרך
ארוכה. אזי סבתא אורקה צרחה "נהר,
נהר, הטביע אותה." והנהר ענה "זמן רב
זרמתי ועייפתי והיא ייבשה אותי. לא
אטביע אותה." אז צעקה אמא אורקה:
"כלב, כלב, אכול אותה!" ענה לה הכלב:
"מתתי_מרעב והיא נתנה לי עצם. לא אוכל
אותה". סבתא אורקה, המכשפה האיומה,
המשיכה לקרוא "כובסות, כובסות, עצרו

אותה!" והן ענו "זמן רב רבנו בגלל חתיכת סבון נוספת, עכשיו לא נעצור אותה".
אף אחד לא עצר את טרזינלה והיא חזרה בריאה ושלמה אל בית המכשפה אורקה עם כלי הנגינה. כאשר זו ראתה אותה אמרה "זאת איננה המלאכה שלך, זו של פנטנלו שלי." בינתיים פנטנלו התחתן, אך עם רדת הלילה לקח את טרזינלה אל מיטתו וגירש את אשתו הטריה. הוא אמר לה "אם את רוצה לשמור עלינו, הישארי, אם לא, לכי לך." והיא הלכה.
למחרת בבוקר הלכה המכשפה אל חדרו של בנה ופנטנלו אמר "אמא, נחשי את מי כאן אצלי במטה?" "מי זה יכול להיות? אשתך!" "לא. כאן איתי טרזינלה!" והוא הראה לה אותה. כשהמכשפה ראתה את טרזינלה, שמה את ידיה בשערותיה, התחילה לתלוש אותן וקללה "לא תוכלי אף פעם ללדת!" וכך היה. עברו תשעה

חודשים וטרזינלה לא ילדה כי הייתה מקוללת. הקללה יכלה להתבטל רק כאשר המכשפה אורקה תתלוש את שעה.
אזי אמרה המיילדת אל פנטנלו "האם אמך אוהבת אותך? האם היא תתחיל לתלוש את שערותיה אם תמות?" "בטח" אמר פנטנלו. "אם כך תשים בול עץ בשק ותיתן לו להתגלגל מן המדרגות, ובעצמך תסתתר. אנחנו נגיד שנפלת ואתה מת." כך עשו, זרקו את בול העץ מן המדרגות, הוא התגלגל למטה ומיד נשמעו זעקות "וי! פנטנלו נפל! הוא מת!"
כל האנשים בכו, הפעמונים צלצלו למוות. המכשפה שלא ידעה את האמת, בכתה בייאוש על בנה המת "פנטנלו שלי! פנטנלו שלי מת!" שמה את ידיה בשערותיה והתחילה לתלוש אותן.

והנה טרזינלה ילדה בן חמוד. אז פנטנלו
הלך אל אמו וסיפר לה את הכול: "אמא"
אמר "הארוסה, שרצית לתת לי לאישה,
נתנה מאה נשיקות לבעל ערמונים עבור
ערמון אחד, מאה נשיקות לבעל אגוזים
עבור אגוז אחד ומאה נשיקות לנגנים
עבור סרנאדה אחת. עם מי היית רוצה
שאתחתן? אם טרזינלה או עם ארוסתי?
לקחתי לי את טרזינלה, נערה תמימה,
חפה מכל חטא וצנועה." כאשר אמו
המכשפה שמעה זאת השתכנעה ואמרה:
"בסדר, לקחת לך אותה, שתהיה שלך."
כך טרזינלה ופנטנלו חיו מאושרים לעד.
אנחנו כאן והם שם.